

(1928 - 1995)

NAİL PAPATYA

NAİL PAPATYA Hocaefendi mühim bir âlimdir. 1957 senesinde Üstad Bediüzzaman hazretlerini İsparta'da ziyaret etmiştir. Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde Foça, Karşıyaka, Bursa, Denizli, Manisa müftülükleri ile İzmir Merkez Vaizliği vazifelerinde bulunmuştur. "Yapraklar", "İman Esasları", "Meşhur Zalimler", "Ak Atın Kaderi" adlı kitapları vardır. Bütün ömrünü Kur'an'a ve imana hizmetle geçiren Nail Hocamız, yakalandığı ağır bir hastalıkla çok zor bir imtihan verdi. Nihayet 23 Ağustos 1995'te sabır ve şükür içindeyken vatan-ı aslisine gitti. İzmir'in Çamlık köyünde Ahmet Feyzi Kul ağabeyle yan yana medfunur.

Çok eskiden beri tanıdığım Nail Papatya hoca efendiyi daha yakından tanımak, 1980'li yılların ortalarında nasip oldu. İzmir Kemeraltı Camii'nde sakin, yumuşak bir lisanla verdiği ihlâslı ve tesirli vaazlarını dinlemek nasip oluyordu. Derslerde ve meşveret meclislerinde halim sıfatıyla hemen dikkati çekerdi.

Rıcamı geri çevirmeyerek, hatıra defterime aşağıdaki satırları kendi el yazılarıyla yazmışlardır. Biz de aynen neşrediyoruz:

RİSALE-İ NURLARI NASIL TANIDIM?

"Köyümüz, Sakarya vilayetinin Akyazı kazasına bağlı, Yeni Orman köyü idi. Köyde Kâmil diye bir hafız kardeşimiz, 1950'li yıllardan sonra Adapazarı'ndan bazı Risale sahifeleri bulup getirmeye başladı. Biz de birkaç arkadaş toplanıp okuyor ve çok hoşlanıyorduk.

"Köyde boş olan dayımın evini kiraladık. Çevreden gelen birkaç arkadaşla hem Kur'an-ı Kerim öğretiyor, hem Risale sayfaları okuyorduk. Kirayı da aramızda karşılıyorduk. Yani bilmeden kâderin sevgisiyle dersane açmıştık. Ama çevremizdeki bazı hocalar da bizi sevip acıdıklarından, 'Aman bunlar yasak, başınıza bir şey gelebilir, okumayın!' diyorlardı. O sırada Murat Efendi diye bir müderris vardı Adapazarı'nda... (Barla Lâhikası'nda 'Murat' imzalı bir mektubu var.) Bir gün Hafız Kâmil'le onu ziyarete gittik. Elinde kalın bir kitap vardı, Osmanlıca yazılı idi, onu okuyordu (Sözler olabilir).

"Hocam, o ne kitabı' dedim.

"Risale diyorlar buna' dedi.

"Aa! Hocam sen de Risale okuyor musun?' dedim. O da bana sordu:

"Sen de okuyor musun?'

"Evet,' dedim. 'Bu Kâmil Kardeş, teksir edilmiş bazı sahifeler getiriyor ve okuyoruz, fakat bazı bildiğin kişiler bizi korkutuyor!'

"Peki, okuyunca haz duyuyor musunuz' dedi.

"Çok' dedim.

"O halde okuyun; zira risalelerden haz almak, yalnız ilim meselesi değil, iman meselesidir' dedi.

GÖRDÜĞÜM İKİ RÜYA

"1953-1954 seneleri idi... Karasu kazasının Merkez Camii imamı vardı. Heyecanlı, gayretli... Ara sıra bize uğrar, Üstad'tan ve risalelerden bahsederdi.

"Bir gelişinde bana rica etti: 'Sen biraz Arapça okudun, risalede geçen kelimeleri daha iyi anlıyorsun, bana misafir gel, hem bende risale kitapları var, birkaç gün bol bol okuyalım, sen de anlamama yardımcı olursun' dedi. Ben de risaleleri kitap halinde bulabilmenin sevinci içinde Karasu'ya gittim. İmam Ziya Hoca'nın misafiri oldum. Yatsı namazından dönüp uykumuz gelinceye kadar Risale okuduk. Tabi ki akşam da hepsini okuyamayız diye, Sözler'den kısım kısım, atlaya atlaya (ders başlıklarını) okuduk, uyuduk...

“Birinci rüya: Gece rüyamda, köyümden Akyazı yönüne bir arkadaşım ile yürüyoruz... Sağımızda karpuz bahçeleri... Her bahçeyi geçişte bekçi bizi yemeğe (karpuz) davet ediyor. Biz de hepsine giremiyor, bir bahçeyi atıyor, ikinci bahçeye giriyor ve karpuz yiyor, sonra bir bahçe daha geçip öbürüne girip yine karpuz yiyoruz. (Bu karpuz sahifelerini yazarken tevafuken, neler yazdığımı bilmeyen bizim Hacı Hanım, dolaptan serin karpuz getirdi. Meşgul olduğum için ağzıma karpuzları atıyor, içimden de gülüyordum!)

“Uyanınca anladım ki, bu bahçeler risalelerdeki derslerdir. Yanımdaki de misafiri olduğum Ziya kardeşdir. Risaleler, manada bizi okumaya davet ediyorlardı.

“İkinci rüya: İkinci akşam yine yatsıdan döndük. Uykumuz gelinceye kadar Risale-i Nur okuduk ve yattık. O gece ilk defa olarak, rüyamda Resulullah Efendimizi gördüm. Heyecanla elini öptüm. O da alnımdan öptü, sırtımı okşadı ve ‘Sen bizim manevî mürşitlerimizdensin’ dedi. Heyecanla uyandım. Tabi bu ikinci rüyayı arkadaşımına anlatmadım, riya ve yanlış anlama olmasın diye sakladım. Fakat anladım ki, bu lâıyk olmadığım iltifat, aynı zamanda risalelerle ilgiliydi; çünkü onları okuduğum bir gecede oluyordu.

VE ÜSTAD’I ZİYARET...

“Aradan yıllar geçti. Düşündüm: ‘İmam-ı Azam, İmam-ı Rabbanî sağ olsalar, onların memleketine gidip görmek istemez miydin? O halde Üstad’ı görmeye neden gitmiyorsun?’ Gözetimde olduğunu, kimseyle görüşmediğini de duyuyordum. Ama olsun, gidersem görüşeceğime itminanım vardı.

“1957-58 yılları olacak, bir kış günü Isparta’ya gittim. Üstad (r.a.) beni kabul etti. Özel bir ihlâs dersi verdi. Yatağına oturup, başında sarığı, feyizle anlattığı ve hâlâ kulağımda çınlayan dersi dinledim. Ve o sahneyi hafıza kamerasına aldım. İzin isteyip ayrılmak üzere yumuşacık ellerini öptüm. O da aynen rüyada Resulullah’ın yaptığı gibi, alnımdan öptü, sırtımı okşadı ve ‘Seni manevî evlâtlarımız arasına aldık’ dedi!

“İşte o zaman heyecanla irkildim. Davranış ve sözleri, yıllar evvel rüyada gördüğüm Hz. Peygamber’in bana olan davranış ve sözlerini andırıyordu. İşte o tedai heyecanımla odasından çıkarken, bu mübarek zatın Resulullah’la ne kadar kuvvetli bir irtibata sahip olduğunu düşünüyordum.

“Bu hal içinde, sırrımı da açarak, salonda beni bekleyen talebelerine (şimdi hangileridir bilmiyorum) gördüğüm rüyayı da, bugünkü durumu da aktararak duygularımı belirttim. Ve o andan itibaren, gerek eserleri, gerek zâtı hakkında tam bir itminan içinde, takip etmem gereken hizmet yolunu tespit etmiş oldum.”